

Αθωνική

Ι.Σ.Χ.Σ.
Ν.Ι.Κ.Α.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2005 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 116

Πολιτεία

Ἀγάπη ἀνάμεσόν μας

Ἡ ἀγάπη, ἀδελφοί μου, ἔχει δύο ἰδιώματα, ἓνα νά δυνάμωνῃ τόν ἄνθρωπον εἰς τά καλά καί ἄλλο νά τόν νεκρώνῃ εἰς τά κακά. Στοχασθῆτε: εἶναι μία μητέρα καί ἔχει τό παιδί της. Παίρνει ψωμί νά φάγῃ, κλαίει τό παιδί της. Εὐθύς ἀλημονά τό ψωμί διά νά τό παρηγορήσῃ. Ἀπό τί παρακινεῖται ἡ μητέρα; Ἀπό τήν ἀγάπην πρὸς τό παιδί της. Νυστάζει ἡ μητέρα καί θέλει νά κοιμηθῇ. Κλαίει τό παιδί της. Εὐθύς ἀλημονά τόν ὕπνον διά νά τό παρηγορήσῃ. Ἀπό τί παρακινεῖται; Ἀπό τήν ἀγάπην. Εἶναι ἄρρωστη ἡ μητέρα, κλαίει τό παιδί της. Εὐθύς ἀλημονά τήν ἄρρώστιαν διά νά παρηγορήσῃ τό παιδί της. Ἀπό τί παρακινεῖται; Ἀπό τήν ἀγάπην.

Ἐγώ πιάνω τό σπαθί νά σέ φονεύσω. Ἄν ἴσως καί σέ ἀγαπῶ, εὐθύς ἡ ἀγάπη μου νεκρώνει τά χέρια. Θέλω νά σέ κλέψω, ἡ ἀγάπη δέν μέ ἀφήνει. Θέλω νά σέ προδώσω, νά σέ φονεύσω, νά σέ κατατρέξω ἢ ὅ,τι ἄλλο κακό νά σοῦ κάμω. Ἡ ἀγάπη δέν μέ ἀφήνει νά σοῦ κάμω κανένα κακό, εὐθύς μέ νεκρώνει. Ἐγώ λέγω πῶς σέ ἀγαπῶ, μά θέλεις νά ἀγαπῶ καί τό παιδί σου καί τότε εἶναι ἀληθινή ἡ ἀγάπη. Εἶδῃ νά λέγω πῶς ἐσένα σέ ἀγαπῶ καί τό παιδί σου νά μισῶ, δέν εἶναι ἀληθινή ἡ ἀγάπη μου γιά σένα, εἶναι ψεύτικη. Ἐγώ λέγω πῶς τόν Θεόν, πού δέν Τόν βλέπω, Τόν ἀγαπῶ. Ἐσένα, πού σέ ἔχω ἀδελφό καί σέ βλέπω, δέν σέ ἀγαπῶ. Λοιπόν, εἶμαι ψεύτης. Διά τοῦτο, ἀδελφοί μου, ἂν ἴσως καί θέλωμεν νά σωθοῦμε νά μή ζητήσωμεν ἐδῶ εἰς τόν κόσμον κανένα ἄλλο πρᾶγμα παρά αὐτήν τήν ἀγάπην νά ἔχωμεν εἰς τόν Θεόν καί εἰς τούς ἀδελφούς μας...

Βλέποντας ὁ πανάγαθος Θεός τήν καλήν γνώμην τοῦ Μωϋσέως τόν ἤξιωσε καί ἔγινε βασιλεὺς εἰς τούς Ἑβραίους καί ἐβασίλευσε σαράντα δύο χρόνους, τόν ἤξιωσε καί ἔγινε προφήτης. Τί θέλει νά εἰπῇ προφήτης; Τόν ἔκαμεν ὁ Θεός ὡσάν τοῦ λόγου του, νά ἡξεύρη τά περασμένα καί τά μέλλοντα. Ἔτσι καί ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, ὡσάν κάνωμεν καλά καί φυλάγωμεν τά προστάγματα τοῦ Θεοῦ, καθώς ἤξιωσεν ὁ πανάγαθος Θεός τόν Μωϋσῆν, μᾶς ἀξιώνει καί ἡμᾶς καί ὅ,τι τοῦ ζητήσωμεν μέ καθαρὰν καρδίαν μᾶς τό δίνει. Εἶδῃ καί δέν κάνωμεν καλά καί δέν φυλάγωμεν τά προστάγματα τοῦ Θεοῦ καί δέν ἔχωμεν τήν ἀγάπην ἀνάμεσόν μας, ἀλλά ἔχωμεν τό μῖσος καί τήν ἐχθραν, τότε ἔρχεται ὁ πονηρός Διάβολος καί μᾶς φαρμακεύει τήν καρδιά καί ἀπερνοῦμεν καί ἐδῶ κακά καί πηγαίνομεν εἰς Κόλασιν νά καίωμεσθιν πάντοτε.

ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Ἡ πραότητα εἶναι τό καλύτερο φάρμακο γιά μιὰ καλή καί ὑγιή ζωή, τόσο ψυχική ὅσο καί σωματική.

✘ Ὁ Θεός, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾷ, μᾶς δίνει ἀπό ὅσα ζητᾶμε ἐμεῖς, μόνο αὐτό πού εἶναι ὠφέλιμο γιά μᾶς. Αὐτός φροντίζει καί γιά τήν ἐπίγειαν ζωή μας

ἀλλά κυρίως γιά τήν ἄλλη ζωή μας, τήν αἰώνια. Ἄν ἔξερει πῶς κάτι δέν εἶναι ὠφέλιμο γιά μᾶς δέν μᾶς τό δίνει.

† Γέρων Διονύσιος

✘ Ἄς προσπαθήσουμε νά ἀποκτήσουμε τήν σοφία τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τοῦ κόσμου.

✘ Νά μιλάμε μέ τρόπο γλυκό καί εὐγενικό καί ὄχι μέ τρόπο ἐλεγκτικό καί σάν χωροφύλακες. Νά μή μιλάμε μέ ἀπόλυτο τρόπο, ἀλλά νά λέμε "νά σᾶς πῶ κι ἐγώ τήν γνώμη μου στό θέμα αὐτό," ἢ "Μήπως δέν εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι τά πρᾶγματα;".

† Γέρων Σίμων Ἀρβανίτης

✘ Ἡ ὑπακοή ξεκινᾷ ἀπό τήν Τριαδική Θεότητα. Ὁ Χριστός λέει "ἦρθα νά κάνω ὄχι τό θέλημα τό ἐμόν, ἀλλά τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με" (Λουκ. 22, 42). Ἀπό ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ ὑπακοή. Γι' αὐτό καί ὁποῖος κάνει ὑπακοή, γίνεται μιμητής τοῦ Χριστοῦ!

✘ Ἄν σέ κεντάει ἡ συνειδήσι σου, πήγαινε καί βάλε μετάνοια: "Ἀδελφέ μου, εὐλόγησον, σέ παρακαλῶ νά μέ συγχωρήσῃς, ἔσφαλα". Αὐτό διορθώνει τό λάθος σου.

† Γέρων Ἐφραίμ

✘ Σ' ἓναν τοῖχο ἔχουμε δύο βρύσες, τή μία πάνω ἀπό τήν ἄλλη. Ἄν ἀνοίξουμε τήν κάτω βρύση, ὅλο τό νερό ἀπό ἐκείνη θά τρέξῃ, ἐνῶ ἡ ἐπάνω δέν θά ἔχῃ νερό. Ἔτσι συμβαίνει καί μέ τά πνευματικά. Νά κλείνομε τήν κάτω βρύση, πού εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τούς ἀνθρώπους καί τά κοσμικά, καί νά ἀνοίξουμε τήν ἐπάνω, δηλαδή νά ἐνισχύομε τήν ἀγάπη μας πρὸς τόν Θεό.

✘ Ἄν ἔχῃς μιὰ χούφτα κάρβουνα καί τρία κιλά φασόλια νά βράσης, κι ἓνα χρόνο νά περιμένῃς δέν πρόκειται νά βράσουν. Ἔτσι καί στά πνευματικά. Ἄν ἔχῃς λίγη ἀγάπη γιά τόν Χριστό πρόοδος δέν ὑπάρχει.

† Γέρων Ἱερώνυμος

Περὶ τῶν ἐκτυφλωθέντων Ἰουδαίων,
καὶ τοῦ ἐκκοπέντος τὰς χεῖρας, καὶ μετὰ τὸ πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ,
ὑπὸ τῆς Θεοτόκου θεραπευθέντος.

Οταν θέλησε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νά μετοικήσῃ ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμον τὴν πανάχραντο Μητέρα του στὴν οὐράνιο καὶ μακαρία Ζωή, γιὰ νά συμβασιλεύσῃ μαζί Του αἰώνως, ὅπως τῆς ἔπρεπε, πρόσταξε νά συναχθοῦν οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ὅπου βρισκόνταν διεσπαρμένοι κηρύττοντας τὸν σωτήριο λόγο, καὶ νά πάνε στὴν Γεθσημανῆ, ὅπου ἦταν ἡ Παναγία, νά τὴν ἐνταφιάσουν. Τότε λοιπὸν μέ θεῖο νεῦμα καὶ βούλησι τοὺς ἄρπαξαν σύννεφα, καὶ βρέθηκαν ὅλοι σὲ μία στιγμή μπροστὰ στὴν Ἀειπάρθενο. Ἐκείνη, μόλις τοὺς εἶδε, χάρηκε πολὺ, καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ἔφθασε ὁ καιρὸς νά πάη, νά συνευφραίνεται μέ τὸν Υἱὸ τῆς καὶ Δεσπότη. Καὶ ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅσα ἤθελε γιὰ νά τοὺς νουθετήσῃ, καὶ τοὺς παρηγόρησε, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν κοίμησιν αὐτῆς, τοὺς εὐλόγησε καὶ παρέδωσε τὴν παναγία ψυχὴ τῆς στίς ἄχραντες παλάμες τοῦ αἰωνίου Θεοῦ.

Τότε, κατὰ τὴν παραγγελία τῆς, οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβαν τὸ ἀγιώτατο ἐκεῖνο Σκῆνος, καὶ πορευόμενοι μέ εὐταξία καὶ εὐλάβεια, ἔψαλλαν συμφώνως ὕμνον ἐξόδιο. Συγχρόνως δὲ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, συνοδεύοντες τὴν Κυρία τους καὶ Βασίλισσα, ὕμνουσαν ἀοράτως, καὶ ἐγκωμίαζαν μέ γλυκύτατες φωνές, πού ἀκούγονταν στὸν ἀέρα. Ἀλλὰ οἱ φθονεροὶ καὶ ἀσεβεῖς Ἰουδαῖοι, δείχνοντας ἀκόμα μιά φορά τὸ μῖσος πού εἶχαν πρὸς τὸν Κύριο, καὶ τὴν κακοσύνη τους, ὤρμησαν στό νεκρικό κρεβάτι, ἔχοντας κατὰ νοῦ νά ἀτιμάσουν τὸ πολύτιμο καὶ θεϊκὸ Σκῆνωμα. Ἀλλὰ μόλις πλησίασαν οἱ τολμητές, ἐπενέβη ἡ θεία δίκη καὶ τυφλώθηκαν ὅλοι. Κάποιος δὲ ἀπ' αὐτούς, ὁ πλέον αὐθάδης, τόλμησε μέ ἀναισχυντία ὁ ἀσυνειδήτος, καὶ ἄρπαξε τὸ ἱερὸ κρεβάτι, θέλοντας νά τὸ ρίξῃ ἀπὸ τοὺς ὦμους τῶν Ἀποστόλων.

Ἀλλὰ οἱ Ἅγιοι δὲν ὑπέφεραν νά γίνῃ τέτοια ὕβρις στό Βασιλικὸν σκῆνωμα καὶ τιμώρησαν δικαίως τὴν ἀναισχυντία καὶ τὴν αὐθάδειά του, κόπτοντας ἀοράτως τὰ χεῖρα του, τὰ ὅποια ἔμειναν κρεμασμένα στό κρεβάτι, παρουσιάζοντας ἓνα φρικωδέστατο καὶ ἐλεεινὸ θέαμα. Ὁ ἀσυνειδήτος Ἰουδαῖος ἄρχισε νά θρηνῇ πικρά καὶ νά ὀδύρεται. Τότε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὡς μιμητῆς τοῦ διδασκάλου του, τὸν εὐσπλαγχνίσθηκε καὶ, πλησιάζοντάς τον, τοῦ εἶπε:

“Πιστεῦσον ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας, ὅτι αὐτὴ εἶναι

ἀληθῶς Μητὴρ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐγεννήθη ἄνευ σπορᾶς ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ τότε νά γνωρίσῃς τὴν δυνάμιν τῆς νά λάβῃς πάλιν τὰς χεῖράς σου”. Ὁ δὲ Ἰουδαῖος, μέ δάκρυα στὰ μάτια ἀνεφώνησε:

“Πιστεῦω Κυρία μου, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἀληθῶς καὶ ἀφθόρως ἐγέννησας τὸν Δεσπότην καὶ Σωτήρᾶ μου Ἰησοῦν

Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός”.

Τότε ὁ Ἱερὸς Πέτρος τὸν πῆγε κοντὰ στὰ κομμένα χεῖρα καὶ ἀγγίζοντας αὐτὰ στὴν προηγούμενη θέση τους -ὡ τοῦ θαύματος- κόλλησαν ὅπως καὶ πρὶν μέ ὑπερφυσικὸ καὶ θαυμαστὸ τρόπο κόπηκαν, καὶ ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεὸ καὶ τὴν πανάχραντο Δέσποινα. Οἱ δὲ ὑπόλοιποι, πού εἶχαν τυφλωθῆ, ἀκούγοντας γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό, ἂν καὶ ἦταν σκληρόκαρδοι, προκειμένου νά βροῦν ξανά τὸ φῶς τους, ὠμολόγησαν μέ δάκρυα τὴν ἁμαρτία τους, καὶ πίστεψαν στὸν Κύριο.

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Πέτρος τοὺς εἶπε:

“Πλησιάσετε καὶ ἐσεῖς, νά ἐγγίσετε τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς τὸ ρούχον τῆς,

καὶ ἐκείνη, ὡς Μητὴρ ἐλέους σπλαγχνίζεται νά σᾶς ἰατρεύσῃ”.

Αὐτὸ πράγματι ἔκαναν καὶ ξαναβρῆκαν τὸ φῶς τους. Ἀμέσως ἄρχισαν νά δοξάζουν τὸν Θεὸ καὶ νά εὐχαριστοῦν τὴν Παρθένο. Ὅλοι τὴν ἐγκωμίαζαν, μέχρι πού

ἔφθασαν στὴν Γεθσημανῆ, καὶ ἀφοῦ ἐκήδευσαν τὸ πανάχραντο σῶμα, ἄκουγαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες τοὺς ὕμνους τῶν Ἀγγέλων, ἕως ὅτου τὴν πῆραν στοὺς οὐρανοὺς

ἀναστηθεῖσα, καὶ τὴν ἐκάθισαν ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ τῆς.

Ἀλλὰ ἄς μὴ φανῆ σέ κάποιον περιεργό, πῶς ἐκεῖνο τὸ θεοδόχον σῶμα ἀπέθανε καὶ τὸ τοποθέτησαν στὸν τάφο. Ἄν ὁ Υἱὸς τῆς καταδέχθηκε καὶ ἐτάφη, πῶς καὶ ἡ ἁγία Του Μητὴρ νά μὴ πάθῃ τὰ ὅμοια; Ἐπρεπε νά εἰσέλθῃ καὶ αὐτὴ στὸν τάφο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νά πάη στὸν Παράδεισο, γιὰ νά πιστωθοῦμε κι ἐμεῖς, ὅτι ἀπὸ τὸ μνημα μπορούμε νά ἀναστηθοῦμε, ὅταν θελήσῃ ὁ Κύριος. Ἀλλὰ ἐμεῖς παθαίνουμε στὸν τάφο λύσι τοῦ σώματος καὶ διαφθορά, γιὰ νά ξεριζωθῇ ἡ ἁμαρτία, πού εἶναι στὴν σάρκα μας. Τὸ ἀγιώτατο σῶμα τῆς Παρθένου, πού ἦταν ἀπὸ τὴν σύλληψιν ἁγιασμένο ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δὲν ἔπαθε διαφθορά, ἀλλὰ ἀνεστήθη παρὰ τοῦ Υἱοῦ τῆς, καὶ βασιλεύει μαζί Του αἰώνως εἰς ἐκείνη τὴν ἀνεκλάλητη δόξα καὶ ἄφραστη ἀγαλλίασι. Μακάρι ν' ἀξιωθοῦμε κι ἐμεῖς μίᾳς τέτοιας ἀγαλλιάσεως χάρις στίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου.

ΘΑΥΜΑΣΙΑ

τῆς

ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ

ΘΕΟΤΟΚΟΥ

*Ἐκστασις θαυμάσιος,
ὅτι μία ρανίς τοῦ Δεσποτικοῦ αἵματος
ὑπερβαίνει πάντα τὰ τῶν ἀθρώπων ἁμαρτήματα.*

Ἦταν κάποιος Μοναχός ἀμελής καί ράθυμος, πού δέν φύλαγε τίς ὑποσχέσεις τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος. Μόνον αὐτή τήν ἀγαθοεργία ἔκανε: ἀπό τήν πολλή εὐλάβεια καί πόθο, πού εἶχε πρὸς τήν Παρθένο, σταματοῦσε κάθε μέρα μπροστά στήν σεπτή εἰκόνα της καί ἔλεγε ἑκατό φορές τόν Ἀρχαγγελικό Ἀσπασμό, γιατί δέν ἤξευρε γράμματα νά διαβάση ἄλλες εὐχές.

Ἔτσι ζώντας ἀμελῶς στίς νηστείες, τίς ἀγρυπνίες καί ἄλλες τάξεις τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τόν ἀξίωσε ὁ πανάγαθος Κύριος, πού θέλει τήν σωτηρία τῶν πάντων, καί εἶδε φοβερή ὄπτασία καί ἔκστασι, ὅτι οἱ Δαίμονες ἄρπαξαν τήν ψυχή του, καί πῆγαν μπροστά στόν δίκαιο Κριτή, ζητώντας Του νά τοὺς τήν δώση ἐξ αἰτίας τῶν πράξεών της.

Ὁ Βασιλεὺς, γνωρίζοντας τίς ἁμαρτίες της, εἶπε στοὺς Δαίμονες:

“Βάλετε αὐτήν εἰς τήν γέενναν, οὐκ ἔχει γάρ μέρος μετ’ ἐμοῦ· ὅτι τάς ἐπαγγελίας τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Μοναδικοῦ σχήματος οὐκ ἐφύλαξεν”.

Μόλις τήν ἄρπαξαν οἱ Δαίμονες, ὡς ἄγριοι λύκοι, σηκώθηκε ἀπό τόν θρόνο της ἡ παντοδύναμος Δέσποινα καί εἶπε:

“Δέομαί σου, Κύριέ μου, ἄκουσόν μου τὰ δικαιώματα, ὅπου ἔχω νά εἰπῶ εἰς βοήθειαν τῆς ψυχῆς ταύτης”.

Καί ἔδειξε ἓνα βιβλίον, ὅπου ἦταν γραμμένοι οἱ Χαιρετισμοί πού τῆς εἶχε πεῖ σέ ὅλη του τήν ζωή προσευχόμενος ὁ Μοναχός, καί πρόσταξε τόν φύλακα τῆς ψυχῆς ἐκείνης νά βάλῃ τό βιβλίον αὐτό στήν πλάστιγγα.

Ἀπό τό ἄλλο μέρος ἔβαλαν καί οἱ Δαίμονες βιβλία πολλά, ὅπου εἶχαν γραμμένα ὅλα τοῦ Μοναχοῦ τὰ ἐγκλήματα.

Τότε ἐβάρυνε τό μέρος ἐκεῖνο

τῆς πλάστιγγας, πού εἶχε τὰ ἁμαρτήματα. Βλέποντας ἡ πολυεὐσπλαγχνη Μητέρα τοῦ παντελεήμονος Θεοῦ ὅτι καθόλου δέν ὠφελήθηκε ἡ ψυχή μέ αὐτό τόν τρόπο (ἀφοῦ οἱ ἁμαρτίες της ἦταν πολλές, καί ἡ ἀρετή ὀλίγη) λέγει πρὸς τόν Δεσπότη:

“Ἐνθυμήσου, παμφίλατά μου Υἱέ, ὅτι ἀπό τήν ἐμήν σάρκα ἀνέλαβες τήν ποθητήν σου οὐσίαν, καί χάρισαί μοι μίαν ρανίδα ἀπό τό ἄχραντον καί πολύτιμον Αἶμά σου, ὅπου ἔχυσες διά τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τό σωτήριο Πάθος. Naί, Δέσποτα πολυέλεε, κάμε τό ἔλεος τοῦτο εἰς αὐτήν τήν ψυχήν, διατί μέ ἠγάπα πολλά, καί προσηύχετο πρὸς με μετὰ πόθου καί πίστεως”.

Καί τῆς λέγει ὁ Δεσπότης:

“Νά γένη, ὦ Μητερ, τό θέλημά σου· ὅτι δέν εἶναι πρόπον νά σοῦ ἀθετήσω καμμίαν αἴτησιν πλήν γίνωσκε, ὅτι μία ρανίς τοῦ Αἵματός μου ὑπερβαίνει ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀνομήματα”.

Μόλις ἔγινε δεκτὴ ἡ αἴτησίς της, ἡ Παντάνασσα τοποθέτησε τήν ρανίδα ἀπό τό ἄχραντο καί πολύτιμον αἶμα τοῦ Υἱοῦ της στήν στάθμη. Ἀμέσως τό ἄλλο μέρος, ὅπου ἦταν τὰ τόσα βιβλία τῶν ἐγκλημάτων, ἔγινεν ἐλαφρότερο καί ἀπό ἓνα φτερό, ἢ ἄχυρο.

Τότε οἱ μὲν Δαίμονες σκόρπισαν ντροπιασμένοι καί ἔκραζαν λέγοντας:

“Περίσσια εἶναι πρὸς τοὺς Χριστιανούς ἐλεήμων ἡ Δέσποινα, καί μᾶς κάμνει ἀδικίαν πολλάκις”.

Ὁ δὲ Μοναχός ξύπνησε καί ἐδόξασε τόν Κύριο, εὐχαριστώντας τήν ὑπερύμνητη αὐτοῦ Μητέρα, ἡ ὁποία τοῦ ἔδειξε αὐτή τήν ὄπτασία. Καί μεταμεληθεὶς διώρθωσε τόν βίον του, καί κατώρθωσε τὴν ἀρετή, πού ἔκανε ὅσους τόν ἤξεραν νωρίτερα νά θαυμάζουν.

Συνέχισε δὲ νά ἀγωνίζεται θεάρεστα, μέχρι πού ἀνεπαύθη ἐν Χριστῷ.

ΑΠΟ ΤΟ
ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Η ΤΥΦΛΗ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΑ

Κάποτε εἶχαν φέρει στόν Ὅσιο Ἀρσένιο τόν Καππαδόκη μιά τυφλή μουσουλμάνα, τήν Φάτμα. Τήν ἔφεραν ὁμως ἡμέρα Τετάρτη, πού ἦταν ἐγκλειστος. Ἀφοῦ χτύπησαν πολύ τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, τήν ἄφησαν κοντά στό κατώφλι καί ἀπομακρύνθηκαν.

Σέ λίγη ὥρα ἦρθε μιά φαρισιώτισσα μέ ἀγκύλωσι στό χέρι καί, γνωρίζοντας ὅτι τήν Τετάρτη καί τήν Παρασκευὴ ὁ Ὅσιος δέν δέχεται, πῆρε χῶμα ἀπό τό κατώφλι τῆς πόρτας του. Τό ἔβαλε στό ἀρρωστημένο χέρι της καί ἔγινε καλά!

Ὅταν εἶδε τήν τυφλή μουσουλμάνα, τήν ρώτησε τί περίμενε. Ἡ Φάτμα τῆς φανέρωσε τήν αἰτία τῆς ἀναμονῆς:

- Τί κάθεσαι καί χασομερᾷς; τῆς εἶπε τότε ἡ Χριστιανή. Δέν ξέρεις ὅτι ὁ Χατζεφεντής Τετάρτη καί Παρασκευὴ δέν ἀνοίγει; Πάρε χῶμα ἀπό τό κατώφλι τῆς πόρτας του καί τρίψε το στά μάτια σου. Ἔτσι κάνουμε ἐμεῖς αὐτές τίς δύο μέρες.

Ἡ Φάτμα παραξενεύθηκε μ’ αὐτό πού ἄκουσε, ἀλλά ἔψαξε, βρῆκε τό κατώφλι, πῆρε χῶμα καί τό ἔτριψε στά μάτια της. Ἀμέσως ἄρχισε νά βλέπῃ θαμπά. Ἀπό τήν χαρά της πῆρε μιά πέτρα καί χτυποῦσε σάν τρελλή τήν πόρτα τοῦ Ὁσίου Ἀρσενίου. Ἐκεῖνος ἀνοιξε, εἶδε τήν μουσουλμάνα, κι ἐνῶ δέν μιλοῦσε ἐκείνη τήν ἡμέρα, ἔκανε διάκρισι καί τήν ρώτησε τί ἠθελε. Τοῦ εἶπε τόν λόγο καί ὁ Ὅσιος πῆρε τό Εὐαγγέλιο καί τήν διάβασε. Ἀμέσως ἦρθε ὅλο της τό φῶς. Ἐκείνη τότε ἀπό τήν χαρά της ἔπεσε στά πόδια του καί τόν προσκυνοῦσε μέ εὐλάβεια, ἀλλά ὁ Ὅσιος τήν μάλωσε καί τῆς εἶπε:

- Ἐάν θέλης νά προσκυνήσης νά προσκυνήσης τόν Χριστό, πού σοῦ ἔδωσε τό φῶς, καί ὄχι ἐμένα.

Τό καντήλι τῆς Παναγίας

Ο παπα-Ιγνάτιος ὁ Πνευματικός (1827-1927) ἔζησε ἐπὶ ὀγδόντα χρόνια τὴν πιό σκληρὴ ἀσκητικὴ ζωὴ στὰ Κατουνάκια καὶ ἔγινε δοχεῖο τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ παπα-Ιγνάτιος εἶχε ἓναν ταλαντούχο ὑποτακτικό, τὸν παπα-Νεόφυτο, νέο μὲ ὑπέρμετρο ἀσκητικὸ ζήλο. Κάποια νύχτα ὁ πατὴρ Νεόφυτος ἄκουσε ἓνα σιγανὸ χτύπημα στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, καθὼς καὶ μιὰ ἀπαλὴ γυναικεῖα φωνή:

- Σήκω, παιδί μου. Κατέβα στὴν ἐκκλησία, γιατί τό καντηλάκι μου ἔσβησε.

Πετάχθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν ὕπνο, κατέβηκε μὲ ἀγωνία στὸν ναὸ τῆς ἐρημικῆς του καλύβης καὶ βρῆκε πράγματι σβησμένο τό καντηλάκι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τό ἀναψε κατασυγκινημένος, ἔκανε μιὰ θερμὴ προσευχὴ καὶ ἐπέστρεψε στό κελλί του. Τό περιστατικὸ αὐτὸ ἐπανελήφθη καὶ τίς ἐπόμενες νύχτες.

- Προώδευσα, ἄρχισε νὰ σκέπτεται τότε ὁ ἀρχάριος ὑποτακτικός. Φαίνεται ὅτι ἀνέβηκα ψηλά καὶ μ' ἐπισκέπτεται ἡ Δέσποινα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ἀκούω τὴν ἀγγελικὴ φωνὴ τῆς.

Σκέφθηκε μάλιστα νὰ μὴν ἀνακοινώσῃ στὸν Γέροντά του τό ἐπεισόδιο.

- Γιατί νὰ τό πῶ; σκέφθηκε. Ἀμαρτία εἶναι, νὰ τὴν ἐξομολογηθῶ; Ἅγιο περιστατικὸ εἶναι, καὶ ὅσο πιό μυστικά τό ζῶ, τόσο διατηρεῖται ἡ ιερότης του.

Ὁ διορατικὸς παπα-Ιγνάτιος ὡστόσο κάποια σημάδια ἀντελήφθη στὴ συμπεριφορὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ του καὶ δὲν ἀδιαφόρησε.

- Παιδί μου, Νεόφυτε, πρόσεχε. Ὅ,τι σοῦ συμβαίνει στὴν πνευματικὴ σου ζωὴ νὰ μοῦ τό ἀνακοινώσης, τοῦ

ὑπενθύμιζε.

Καὶ μιὰ μέρα τὸν ἀνάγκασε στὴν ἐξομολόγησι νὰ ἐξιστορήσῃ μὲ λεπτομέρειες ὅλη τὴν ὑπόθεσι. Μὲ τὴν βαθεῖα διάκρισι καὶ τὴν ἐκτακτὴ ποιμαντικὴ πού διέθετε, τοῦ ἀνέλυσε τὰ συμβάντα καὶ τοῦ ἀπέδειξε πῶς εἶχε πέσει στὴν παγίδα τοῦ διαβόλου.

- Τί αἰσθήματα κυριαρχοῦσαν μέσα σου, ὅταν ἀναβες τό σβησμένο καντήλι, τὸν ρώτησε.

- Χαρά καὶ ικανοποίησι, πού ἀξιώνομαι μιᾶς τέτοιας εὐλογίας.

- Καὶ τί ἄλλο ἀκόμη;

- Naί, καὶ κάτι ἄλλο. Κάποια μυστικὴ ταραχὴ καὶ ἀνησυχία νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ Γέροντάς μου.

- Αὐτὸ τό τελευταῖο μαρτυρεῖ ὀλοφάνερα τὴν παρουσία τοῦ διαβόλου.

Αὐτὰ εἶπε ὁ παπα-Ιγνάτιος στὸν ὑποτακτικό του καί, ἀφοῦ τοῦ περιέγραψε τίς πλεκτάνες τοῦ ἐχθροῦ, στό τέλος παρετήρησε:

- Ἄντε, πλανεμένε! Σέ ξεγέλασε ὁ διάβολος. Ἐχει ἀνάγκη ἡ Παναγία ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ σένα; Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν βοήθειά σου; Πρόσεξε! Ἄν ξαναχτυπήσῃ ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ σου, δὲν θὰ σηκωθῆς ν' ἀνάψῃς τό καντήλι, καὶ εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος.

Τὰ φτερά τοῦ νεαροῦ Μοναχοῦ κόπηκαν! Ποτέ δὲν περίμενε τόσο ἄδοξο τέλος στὴν "ὑψηλὴ" ἐκείνη ὑπόθεσι. Ἀργότερα βέβαια, εὐγνωμονοῦσε τὸν Γέροντά του, πού τὸν γλύτωσε ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ ἐχθροῦ. Τώρα ὁμως ἦταν περίλυπος. Εἶχε καὶ μιὰ ἀπορία: Θὰ ξαναχτυποῦσε ἄραγε ἡ πόρτα; Ἀλλὰ πού τέτοιο πρᾶγμα! Μόλις τὰ σκοτεινὰ σχέδια τοῦ διαβόλου ἦλθαν στό φῶς τῆς διακρίσεως τοῦ παπα-Ιγνατίου, διαλύθηκαν σάν καπνός!

✠

Αθωνική

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

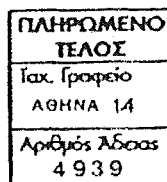
Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ